

ahner mig, at det ikke seer saa hastig endnu, men at en uventet Forhindring vil endnu paa nogen Tid holde mig fra at forsikre dig mundtlig med hvor stor en Hengivenhed Jeg er

Din

uforanderlige Ven
Valsan.

Mittende Brev.

Melicourt til Tourville.

Helvede og alle dens Furier raser i mit Bryst; alle mine med saa megen Røye anlagte og med saa megen Lisi udførte Anslag ere kuldkastede, og have allene befordret min egen Undergang. Dog dette skulde ikke smertet mig, dersom jeg kun havde draget Dorsan i Fordærvelsen med mig; men forestil dig engang hvor græffelig mine Piinsler maae være, da jeg i Steden for at skade ham og bringe Foragt over hans Navn, har hævet hans Ære til den høyeste Spidse, beklædt ham med Premier- Ministerens Værdighed, og gjort ham Tyrsten tusende gange fierere og dyrebarere end han nogensinde har været ham. I Sandhed han havde aldrig havt nodig at forsynde mig sit Ansigt og Hoffet, Harmen over at være Vidne til Dorsans Triumpf og den Røgtelse der vil blive bragt ham, havde været nok til at holde mig derfra: Var der endda kun bleven et Glimt af Haab tilbage for mig, om nogensinde at
saae

saae mit Had tilfredsfillet og mit Moed kjolet paa ham, saa skulde det understøttet mig; men jeg indseer Umueligheden der, til alt for vel. Kort sagt, jeg veed intet at gribe til, mine Midler ere borte, Fyrstens Raade forspildt, i Byen er det mig umueligt at komme; thi enhver vil vist vende mig Ryggen for at vinde den nye Ministers Gunst. Det er altsaa maaskee for sidste gang, at du horer noget fra den

fortvblede

Melicourt.

Lydende Brev.

Valsan til Formin.

Mine Ahnesler traf rigtig nok ind; vores Rejse gif ikke nær saa langt, som vi ventede; thi dersom du har seet efter Stedet, hvor dette er skrevet, saa maae du være bleven vaer, at det er paa Dorsans Gods; og hvorledes det er gaaet til skal følgende Beretning ophvse dig om. Det første man kunde komme for den naadige Grevinde af Orvilles Dyne, gif Baronessen, Fruken Henriette, Dorsan og jeg hen at betakke os for beviiste Hestigheder. Vi sandt hende siddende paa en Sopha med Melicourt ved Siden af sig; hendes Haand laae meget kielen i Melicourts, og han kyskede den med Henrykkelse i det vi kom ind, venteligen for at frænke Dorsan, som Grevinden tog imod med disse Ord: En see, Herr General! Er De her endnu? Jeg tænkte De havde været borte for